

hvorved den ene kontrahent forpligter sig over for den anden til kun at levere til denne og/eller til kun at aftage varer fra denne med videre salg for øje.

Rådet har endelig ved forordning nr. 2821/71 bemyndiget Kommissionen til at meddele gruppevis dispensationer fra forbudet i art. 85, stk. 1, til aftaler m. v. om standardisering, forskning og lign. Denne bemyndigelse er endnu ikke udnyttet af Kommissionen.

Ved en række »meddelelser« har Kommissionen givet udtryk for, at bestemte typer af aftaler efter Kommissionens opfattelse ikke falder ind under traktatens forbudsbestemmelser. Disse redegørelser for Kommissionens stilling vil i reglen medføre, at virksomhedernes interesse i at opnå negativattest for de omhandlede aftaler bortfalder, og at der ikke længere er noget behov for, at retstilstanden klarlægges gennem Kommissionens enkeltafgørelser; der består således ingen anledning til at anmelde aftaler af denne art. Det må dog fremhæves, at meddelelserne ikke er bindende for fællesskabernes Domstol, og at de ej heller hindrer virksomhederne i at forelægge Kommissionen en aftale til opnåelse af negativattest eller anmelde den.

Ifølge Kommissionens opfattelse er aftaler om enerepræsentation ved handelsagenter og kommissionærer ikke omfattet af forbudet i artikel 85, stk. 1. Endvidere finder Kommissionen heller ikke patentlicensaftaler for omfattet af forbudet, forudsat, at de ikke indeholder bestemmelser, som går ud over selve patentrettighedens beskyttelse og udnyttelse. Aftalen må således ikke forpligte licenstagere til at overholde bestemte priser for de patenterede produkter eller pålægge ham forpligtelser ud over patentets varighed.

Af særlig betydning er en meddelelse fra 1968 om samarbejde mellem virksomheder. Baggrunden herfor var et ønske om at give små og mellemstore virksomheder bedre udfølelsesmuligheder. Man ville tilskynde dem til samarbejde for at sætte dem i stand til at arbejde mere rationelt og forøge deres yde- og konkurrenceevne i et større marked. Kommissionen offentliggjorde derfor en fortegnelse over forskellige typer af samarbejdsaftaler, som efter dens opfattelse ikke kan anses for at være konkurrencebegrænsede og dermed falde ind under forbudet i artikel 85, stk. 1. Opregningen, som ikke er udtømmende, omfatter:

– Aftaler om udveksling af synspunkter og er-

faringer, om fælles markedsundersøgelser og lignende.

- Aftaler om regnskabsmæssigt samarbejde, fælles kreditsikring, inkassofællesskab, fælles konsulenttjeneste med hensyn til driftsmæssige problemer og skatte spørgsmål.
- Aftaler om fælles forsknings- og udviklingsprojekter.
- Aftaler om fælles benyttelse af produktionsanlæg samt af lager- og transportanlæg.
- Aftaler om arbejdsfællesskab, såfremt de deltagende virksomheder hver for sig ikke er i stand til at præstere de omhandlede ydelser.
- Aftaler om fælles salg og fælles kunde- og repræsentationsservice, hvis de deltagende virksomheder ikke med hensyn til varer eller ydelser står i konkurrence med hinanden.
- Aftaler om fælles reklame.
- Aftaler om brug af fælles varemærker til mærkning af varer af en bestemt kvalitet, såfremt alle konkurrenter på samme betingelser har mulighed for at tilslutte sig ordningen.

Kommissionen har flere gange givet udtryk for, at der skal være tale om en mærkbar virkning, for at fællesmarkedet skal kunne modsætte sig en aftale. Dette er tydeligt kommet frem i en meddelelse fra 1970 om aftaler, vedtagelser og samordnet praksis af ringe betydning (såkaldte »bagatelkarteller«). Ifølge Kommissionens opfattelse omfatter traktatens forbud ikke sådanne aftaler, hvor aftaledeltagernes samlede årlige salg ikke overstiger 15 mill. regningsenheder (hvis handelsvirksomheder: 20 mill.) og hvor de varer, der er genstand for aftalen, ikke udgør mere end 5 pct. af omsætningen af tilsvarende varer i det område af fællesmarkedet, som aftalen indvirker på.

Særligt om enkelte retsforskrifter

Forordning nr. 17

Ifølge Romtraktatens artikel 89 påhviler det Kommissionen at påse, at de i artiklerne 85 og 86 fastlagte principper anvendes. Konstaterer Kommissionen på grundlag af en ansøgning eller på eget initiativ, at der foreligger en overtrædelse af disse bestemmelser, kan den ved en beslutning pålægge de deltagende virksomheder at bringe de konstaterede overtrædelser til ophør. (jfr. artikel 3 i forordning nr. 17). Kommissionen har forskellige midler til rådighed til sikring af, at parterne efterkommer